

Antonín Klášterský:

SONETY TICHÉ POHODY

SONET NA OMLUVU

*Ach, zase sonet! - sykne mnohý v strachu, že znělek popo-
topa už zase kvačí*

*vždyť řek' jsi, jeho pouta že tě tlačí, vždyť odpřisáh's jej
dávno, milý brachu!*

*Je pravda, pravda. Tvář mám studem v nachu a kdybych
moh', já zastřel bych ji radši, vždyť nezapírám - vím, že hrstka
hrachu jak u mne na zeď padla sotva hladší.*

*Těž kritiku ctím, básníků v ní věno, a měl jsem také jinak
políčeno,*

*bych přízeň sobě získal v milé. vlasti. Co mohu já však,
když ta myška bílá, již myšlénka se říká, nápad spílá,
se chytila mi právě do té pasti?!*

NAD STARÝM ALMANACHEM

*Jím probírám se, v dumě skláním čelo. Ó, co tu srdcí vzlét-
lo v modro světů, tak plných lásky, bolu, snů a vzletu,
a každé křídlem hvězd se dotknout chtělo! A kde jsou
všichni? Dumat neveselo. Dva, tři z nich zářnou dostihnuli
metu,*

*a hejno druhých po kratičkém letu kams za oponu tmy
a noci sjelo. Ten křídla rozbil o chudoby mříže, ten shas',
ten zemdlel u krbu a špíže, a jiný našel jiný cíl a cestu.*

*A mně je tak, co čísti dál to svádí, jak k rozpadlému šel
bych snů a mládí a pískem pouště zavátému městu.*

KANDÍK PSÍ ZUB

*Ty milý květe budící se vesny
s tím smaragdy jak posázeným listem, již ve vzduchu tak
opojném a čistém se týčíš zas, vrch ozdobuješ lesný.*

*Když našel jsem tě na tvém místě jistém kdys mladý hoch,
ó, byl to výkřik plesný, leč dnes, kdy chvím se chladné zlo-
by svistem, ty milý květe, jinak pláš mi ve sny i...*

*Ty praviš mi: Ne chvála jen a sláva, i zášť a zloba duši
sílu dává,*

*jí křídlo tuží v let,, ó, dolů; tího! Hle, básníku, jak vesele tě
zdraví*

*můj jemný květ, tak čistý a tak smavý, a přec vzat život
ze zubu jen psího.*

VÁDA LISTŮ

*Síň redakční je prázdna; všecko stojí, jen hodiny jdou,
moucha na skle bzučí,*

*a listy dva - co v černi jich je žlučí! se na stole prou v stále
větším boji.*

*Z nich jeden praví: K předu v jednom voji! ty vrháš národ
zkáze do náručí,*

*čím jsme, co máme, co tu kvete, pučí, to uznat musíš, plod
je strany mojí!*

*A druhého smích zní tak rozpustilý: Buď zdrav, ó, slavný
vítězi a reku,*

*čím jsme?.. chacha! nic nejsme v zlobách věku, a víš, co
máme? Nic, můj brachu milý!*

*Se skříně socha Umění se dívá a bolestně se, trpce pou-
smívá.*

RÁNY

*Když obloha se modrá zase klene, a začne to již jarem
vonět v háji, a květy bílé pučí na pokraji:*

tu do lesa jdou děti rozjařené.

*To trhá květ, to k potoku se žene, kdo píseň jakou zná,
hned zazpívá ji; však žel! pak v břízu otvor navrtají, a v od-
vet sladká teče míza z kmene. Tak básníka svět často v duši
raní, jak děti onu břízu v lesní stráni,*

*tím plesu víc, čím víc má skráně zdrány. Jak ale mstí
se básník světu za to?*

*Tok písně se mu řine jako zlato a sladší nežli víno z každé
rány.*

PÍSEK Z MOŘE

*Jak moučka jemný, jako jantar žlutý, hle, písek z moře,
z jeho vlnobití mou vlastní rukou kdysi vyzvednutý!*

*Jak zlomky lastur, škeblí se v něm třpytí! Čím býti moh',
chce nad ním se mi snít, jak zářné mušli vnikna v krunýř
dutý,*

*se perlou stát moh', která mléčně svítí, korálů bílých rýho-
vat moh' pruty.*

*V něm byl by spal snad mrtvý plavec na dně, neb otiskla
se nožka luzná hbitě,*

*když sirén rej se v hloubi splítá vlnadně. A nyní - věru,
smutný los a sláva! můj sonet - mrtvě narozené dítě*

tu milosrdně v mžiku zasypává.

SONET

*Kollárův sonet podoben je chrámu, kde věčný chlad a ti-
cho, závoj šera, kde na oltáři v začernalém rámu
se stkví v svém smutku velká Slávy dcera. A Vrchlického
palác je, a plá mu*

*sta nad portálem zdob a socha sterá, a Sládkův dvorec,
živý dnes i včera,
leč z pevné žuly, dubového trámu.*

*A sonet můj, ach, Bože,. hnízdo ptačí, jež upleteno z hlíny
jen a trávy,*

*se pod krovy těch velkých staveb tlačí a ví, co zlobě odo-
lává kleté,*

*že ony stát tu budou plny slávy, až hnízdo dávno bouř a vítr
smete!*

VILLON

Do bot jeho drala se voda a do duše záře hvězd.

Hugo.

Šat zedraný, ať léto nebo zima,

*den v toulce prožil, noc pak v krčmě celou, kde svůdné
ženy v náručí svém stelou,*

jen divý rej a špínu před očima.

*A přece pěl, a píseň jeho jímá, a krásu uměl pilnou najít
včelou*

*a s modlitbou jak děcka, čistou, vřelou se k Bohu vznes'
křídla skřívánčíma.*

*Je básník jako květ, jenž, noc kdy tichá se k zemi níží,
pochlad nesouc v lůně, jed výparů a plynů v sebe dýchá*

*a čím vzduch její nasycený stůně, však co se řine jeho
ze kalicha, je ráno pouze: ozon, zdraví, vůně.*

BOJE

Bojuj dál, můžeš-li, nelze-li, mrtev jsi již.
Vrchlický.

Bojovat? Ano! Když osud se vtíná zuby ti do nohou, bít se a bít,

před jeho ranou, necht' tvář tvoje siná, pozvednout nad hlavou práce své štít! Bojovat s hmotou, jež vzdorná a líná, v pevný když její tvar navždy chceš víc myšlének, citů svých žhavého vína, zápasit s mdlobou a neznati klid!

S lidmi? Ne, raději mrtev chci býti, zapříst se do snů svých pavučích sítí, ztracený pro svět a hluchý a slep!

Jedni se bijí pro areny slávu, soka kde srážejí pro potlesk davu, druzí se bijí - že dává to chléb.

POESIE A KRITIKA

Je poesie dívkou smavou a starou pannou kritika.

Že zpívá krásně? - kroutí hlavou vždyť hlas ten uši proniká!

Ten úbor vizte, chůzi hravou, toť koketa je veliká, jen povrch, dámy, s falší pravou, jenž zmate leda mladíka!

Leč doma - jaká proměna! Ji schvátí potom migrena, a z prsou vpadlých zastená. A chtěla vše by za to dát, jen jednou tak, jen jedenkrát se nést a líbit, pět a smát!

ALFONSU MUCHOVI

I.

*Básníku barev jásavého zpěvu,
víc než Tvé války, velkých králů děje mou duší snivou slad-
kým kouzlem chvěje ten pohled v říš Tvých pohádkových
zjevů...*

*Ó, jaká krása plá jim z obličeje, nechť rty své dívčí stáhly
do úsměvu, ať jako sfingy, kterým v duši reje vždy problé-
mů červ, mlčí v žití řevu.*

*Ty víly vzdušné, duše jara, zimy, ty kouzelnice s hrdly la-
butími,*

ty princezny, jež mají zlaté vlasy!

*Ó, ptám se v duchu Tebe, mistře drahý, co kynou v snách
mi líbezné jich tahy, zkad k Tvoji duši přiletěly asi?*

II.

*A myslím si: Ty žiješ v zemi cizí,
své vlasti dalek, města ve nádheře, kde hled se děsí, meze
jeho měře,*

*v němž jako v moři jedna duše mizí. Leč ve tvoření svého
chvilce ryzí, kdy víru světa uzamknou se dvěře, Tvá duše
klesá v náruč sladkých visí a bloudí v blahých upomínek
šeře. Jsi zase doma, a již čarodějná*

*Ti vzpomínka jak jaro ptáků hejna před oko živé vidin zá-
stup vábí, tak jak jsi už je vídal jako dítě, když pohádka Tě
zapředla v své sítě, když visel's na rtech matky své či báby.*

LAMPA HÉRY

*Jak nad mořem kdys plála lampa Héry, tak Ideál nám svatý
v dálce svítí,*

*z nás každý mythu Leandrem chce býti, a plujem' k světlu
všichni všemi směry.*

*Kol nás se šklebí potvor jícen sterý, se zmítá, hučí všední
vlnobití my dále tíhnem', září svatou spiti, nad námi planou
hvězdy, noci dcery.*

*Ó, k předu, k předu, dokud lampa plane a poslední v nás
ještě bije síla,*

byť na sebe víc to tělo zdrané!

Co na tom, že se hrstka obrátila

*a mnohý na dně leží ve vln sněhu - jen jeden, šťastný!
když dosáhne břehu!*

BÁSNÍKU

*Ty, který pěl's jen život celý, ó, básníku ty zpozdilý, Ted',
kdy se jíním vlas ti bělí, Jdi, nastav dlaň, leb nachýlí!*

*Byl's lenoch, jiní nosili si zásob hojně do své celi, a tys
jen pěl své sny a žely, rad moudrých nedbal's na chvíli.*

*Víš, cikadu, jež v létě pěla a na zimy chlad zapoměla,
jak mravenec hnal lačnou zpět?*

*To moudří dnes ti odevětí, vždyť ve školách se učí děti té
bajce proto nazpaměť.*

LEČ V TOM, CO PĚL JSEM...

*Byl u cesty jsem stromem jen, ký div, že list mi střísnil
prach, ač po dnešní mi zůstal den. ten půvab čistých liljí
drah.*

*Zprv duší jímá divný strach, a chtěla mřítí pro svůj sen,
však zvolna, v proudu jiných snah, si zvykla - prach byl
usazen.*

*Leč v tom, co pěl jsem, co jsem snil, jak reflexem svých
lepších chvíl*

já sněžně byl vždy čistý,

*jak nebem poslán, všední kal by jarní déšť mi omýval
a skrápěl duše listy.*

CESTOU

*Ani mráčku na modravém nebi, květy kynou při každém
ti kroku, louky povlak země ve hluboku zlatými spjat pam-
pelišek hřeby. Usnul tulák, věru zapotřebí*

*málo k tomu, hlavu na tlumoku ; u cesty spí, širák stažen
k oku, z děr a záplat bída se mu šklebí. Ale z jara vše je
poesie:*

*Záplat čtverce hustá tráva kryje, u noh luční usedlo mu
kvítí. Jabloň jako dívka prostovlasá růžový květ na širák mu
střásá, cvočky bot. mu jako hvězdy svítí.*

IN MEMORIAM J. S.

*Již zdržovat mě nesmíte ni chvíli,
tak - doušek vína - a teď ze světnice což neslyšíte? vůz již
hrčí, pílí,*

před vraty stojí koně frkající.

*Kde klobouk můj a kde můj pláštík bílý? tak s Bohem,
s Bohem - nemám času více... Pak padla zpět, to došly už jí
síly,*

a smrti klid jí potáh' bledé líce.

*Ó, jaký kraj tam daleko, tam v dáli as musila zřít rajský,
mrouc tak mláda, když její oči blouznivě tak plály.*

*Ó, jaká zář se, vůně vstříc jí lila, když její duše, jež tu dlela
ráda, -tak nedočkavě křídly k letu bila!*

STARÁ SKŘÍŇ

*V té staré skříni, vykládané květy a stromy, ptáky, které
kdysi v klítu se mnohá mísa třpytívala z cínu,*

*teď jenom knih mých blýskají se hřbety... Ji urobil kdos
více než před sto lety,*

*ji báby strýc měl, dávno skrytý v hlínu, pak bába, od ní já
- vždy nové světy!*

*A stará skříň tak praská v nočním stínu! Snad mladým
družkám, jež se kolem tmějí, to vypráví jen vlídná duše její
o starých časech za nočního tichá.*

*Leč já, jak to tak praskne v staré skříni, si myslívám: To
bába moje nyní*

tam v dáli samá bez snů v loži vzdychá.

SMUTNÉ OČI

Smutné oči zřel jsem jedenkrát, byly bezdně hluboké a tmavé

jako proud, jímž Smrti člun jen plave, jako propast, hrob, kde všecko máte. Boly, jež v nich spaly, byly svaté, slzy, jež z nich tekly, těžké, pravé, ale vyschly, vzdechy přešly štkavé, hrůzný klid v nich nic už nepomate. Anděl smutku nemá hlubších zraků: padalo to v duši z nich jak z mraků, kdy už listí se stromů je svaté.

*Smích vad' na rtu, prchlo sladké snění; cítil's všeho mar-
nost jen a mření. Smutné oči, kde as nyní pláte?*

MOTIV Z PROCHÁZKY

*To často vídávám: Že táhne to již k jaru: ven zástup sirot-
ků jde na procházku v páru; jsou stejně oděni a šaty mají
šedé,*

*a starý ředitel se vzadu s jedním vede. Pod křídlem ústa-
vu sic unikli už zmaru, leč jak tak smutní jsou v tom jarním
slunce žáru a plaší, zamklí, v to líce jejich bledé
ni slunce růže jim nadechnout nedovede!*

*A cestou poslouchám, jak žena s dětmi dvěma dí: Hle,
z těch žádný už ni otce, matky nemá, jež by je hladila a lí-
bala je sladce.*

*To děti nechápou, leč zmlknou ve svém reji, a jak ten zá-
stup již kdes mizí do alejí,
jak v bázni, vroucněji se vinou k svoji matce.*

JARNÍ

Ó, co mi jaro úsměvné a vнадné, ten bílý květ, ta zeleň jeho živá,

jež na stromech mi cestou všude kývá, když myslit musím, že i ona zvadne.

Co zpěv mi ptáků slunečního za dne, jenž na plesný se hymnus lesa slívá, kdož myšlénka mi náhle v duši padne, že zmlkne vše, až jeseň přijde mhlivá!

Ó, není pro nás jaro, není, není, když konec všeho, smrt a zmar a klamy

už zříme jen i v nejsladším svém snění! A není méně krásna země šírá,

leč ve své duši jiní jsme my sami,

a prostě brát vše - dětská schází víra.

BUĎ POKOJ LIDEM DOBRÉ VŮLE!

Bud' pokoj všem, kdož dobrou mají vůli! Tak s nebes, které hvězdami se lesknou, to nad zemí zní setmělou a tesknou

a k nebi zvučí z oken světlých z důli.

Jsou skáceny mé práce tiché úly,

můj přehlušen hlas polnicí je vřesknou; a červánky dob lepších sotva blesknou nad sloupem hrdým, který zlomen v půli. Já dobrou vůli měl - kdo za to může, že nevpuštěn jsem zůstal přede vraty

a rány sklízel, kde jsem dával růže?

Leč dobrou vůli jsem měl vždy a všade,

*ó, přijď a naplň hrud' mi, míre svatý,
jak čerstvý sních, jenž na brázdy se klade!*

ELEGIE

Já slíbil si jedenkrát s mladostí svou, to bylo kdes v kvetoucím dolu,

že umřít-li bude mít někdo z nás dvou, že umřeme, umřeme spolu.

A mladost má schváčena chorobou zlou, já viděl ji v rakvi, pln bolu,

já květy ji pokryl, já líbal ji tmou, leč síly jsem neměl s ní dolů. Ted pozdě kdy dávno již, lituji časem a vidím ji bílou tak, se zlatým vlasem,

jak s výčítkou ke mně se kloní.

A smutně den strávím nad troskami snů a nad trochou písniček z přelétlých dnů, jež památkou zbyly mi po ní...

STARÝ NÁPĚV

*V mé duši v tichém spaní kýs nápěv starý tkví,
jak - nevím kdy už ani mi maně zapad' v ní.*

*A často z nenadání mi sjede s rtů a zní,
jak snes' by ve svém vání jej větřík večerní.*

Vět, které provázely ten starý nápěv stmělý, již dávno neznám, žel.

A přec, když zní mi v duši, jak po čems, co spí v hluši, bych ruce vzpřáhnout měl...

DNI

*Je přešlý den jak list, jenž na zem padá. se stromu tvého,
se života sněťí ;*

*ten na haluzi dlouho zdál se tkvěti,
a jiný, zdá se, sotva vzrost', již zvadá. Což jeden list! dí
v smíchu duše mladá ať padají si: jeden, druhý, třetí,
leč pozděj', jak tak za listem list letí, již úzkostně se sčítá
spadlých řada..*

*To žítí rád - co lidský stesk tu změní? A mně těch spad-
lých listů líto není,*

*a proč by vzdech můj pád jich doprovázel? Mně líto těch
jen, ve vášni a bolu*

*jež sám jsem strásal lehkovážně dolů a pošetile ve klín
větru házel.*

NE, ŽIL JSI PŘEC...

*Pod travou zde, akátu haluzemi
už dvanáct roků spíš, můj otče, v zemi, a pravdou nezdá
za dnešních se chvil, žes vskutku žil.*

*Žes miloval a měřil v dobrý cíl, se prací bránil
do posledních chvil a doufal, zoufal a pak zrazen všemi
žes trpěl němý.*

*Ne, žil jsi přec! Zde nad tvým rovem tvou duši cítím v ruchu
novém spi v klínu země!*

*Spí, otče, spí, tvůj sen bud tichý, kus tvého vzdoru, kus tvé
pýchy tu zbylo ve mně!*

CHCI BÝTI SÁM

Chci býti sám, ať vhod to komukoli či nevhod je, sám v radosti i strážni; když mlčíte, mé srdce chví se bázní, když mluvíte, mě každé slovo bolí.

Sám plamennou svých muk jsem prošel lázní a neklesl, nechť kmen jen zbyl mi holý,

ted' jako svět když kolem mne se prázdní a ztrácí kams za pahrbky a doly.

Co trpěl jsem, ví Bůh, jenž v srdce vidí! Co ted' mi už je po soucitu lidí,

*kdy čelo klidu ovíjím si květy? Chci býti sám a odejdu tak jednou i mezi stíny s tváří klidně lednou,
s přimknutým zrakem, zamčenými rety.*

KŮŇ DONATELLŮV (Padova.)

Ký asi sen, nám neznámý a skrytý,. tvou duši schvátil, mistře, dravou řekou; když pod tvou rukou umělou a měkkou: ten nádherný kůň rostl obrovitý!

Zda v snách jsi spatřil titánů boj lýtý, či oře, které nebem slunce vlekou

či zemi zřel jsi šerou, dávnověkou, když kentaurů se chvěla pod kopyty? Před dílem tvým já udivený stoje a v mohutnost se jeho noře ztichá, jsem viděl v duchu pevné hradby Troje.

A zdálo se mi věru, v každém mžiku že vyraziti musí z koně břicha

s kopími, luky řada bojovníků.

KRÁLOVSKÉ JEZERO

*Pod sněžným horstvem (básníci jsou chlubní!) se naše
lod'ka nad hlubinou sklání,*

*a přec se zdá: dna dosáhneš tu dlaní a zvedneš stvol, jen
nahni se a škubni! Zříš kámen každý dole ve prohlubni*

i každý mech a řasu, písek na ní,

*a myslíš, jak by blýsk' tam hvězdou ranní, teď kdyby tak ti
prsten spadl snubní.*

A na báj myslíš, pohádkové lesy,

jež pod vodou se v hloubi tají kdesi,

*a na paláce, města - v spánku stuhlé. A zíráš, zíráš, jak
bys krásku spící,*

*květ ve vlasech a úsměv mrtvých v líci, v té spatřit musel
kříšťálové truhle.*

VEČER NA LUGANU

San Salvatore již se stmívá zpoly,

*jak letní soumrak teplý v kraj se klade, leč bílé vily, až to
ve zrak bolí,*

na slunných svítí stráních Castagnoly.

Par závoj mhlivý k jezeru leh' všade,

*že zamžené jak oko krásky mladé se upírá hor blízkých
na vrcholy a o luně sní, polibky jež krade. Vzduch vůně pln
a letní dusné tíhy. Po vlnách plachta bílá zvolna plyne, jak
hlemýžď táhnouc stříbrné své rýhy. Teď rybář vyzved' tyč
a třese síti, leč jenom hvězda na obloze siné*

skrz ni na místo rybky třpytné svítí.

LEV - Motiv z cirku. -

*Dá vládnout sebou jako kotě bílé,
jež na dětském se klíně v slunci zhřívá, dá houpat se, psu
sedět na svém týle a poslušně a pokorně se dívá.*

*Vůz táhne, třeba ježí se mu hřívá, a před bičem se sehne
každé chvíle,*

*v prach dá se svalit a svou bolest skrývá ten hloupý lev,
on neví o své síle.*

*A přec by rázem mohl zatřást mříží a strhat vše, co poutá
ho a tíží,*

*a jedním vzmachem strásti, co ho trudí. A přec by mohl
skokem volný býti*

a skončit mžikem nečestné své žití,

ó, lve, ó, lve, kdy lev se v tobě vzbudí?

ZVONY

*Co večer jarní rdí se v slunce sklonu: a kalichy se květů
zavírají,*

má duše toulá po jižním se kraji,

ba celý v sladkých rozpomínkách tónu.

*A slyším hudbu italských těch zvonů, jež laškovně tak,
melodicky hrají,*

že jenom jako tóny ze šalmají

to zaléhat z nich musí k Boha trónu.

*V tom naše zvony zpět zvou moji duši ; ty úderem tak sil-
pým na kov buší*

*a jako vždy tak hluboce zní dneska, jak když to bouří, lka-
jí, prosí, úpí,*

*a nad světem, jenž k bolu jejich tupý, na bránu nebes tlu-
kou srdce česká.*

JEDNA STRUNA

Ta struna, o níž Zaleski kdys zpíval, jež v srdci jeho velkém vždy se chvěla, v mém srdci dosud napjatá a celá, jen rukou hnout, by řinul se z ní příval.

Já v přešlých letech rád jsem o tom sníval, by do té chvíle, kdy duch letí z těla,

má lyra celá plně zazvučela,

by strun všech hlas mi ještě v píseň splýval.

Však vida teď, jak život hrubý, běda,

ty struny rve a trhá, a jak sedá si na ně rez, kdy slza padne bědná:

Dnes cítím, že si chránit musím onu, v níž skryt, z níž letí výkřik milionů

a budu kliden - zbude-li ta jedna.

APOSTROFA

Myšlenky různé, sršte na vše strany a stíhejte se jako ostří meče,

čím víc vás, líp! - z té nekrvavé seče. nám vzejde mír, ne vylhaný a planý.

Tu zaplaňte jak záře v temnot stany, tu zapalte, kde mrtvý klid se vleče, tu sežehněte plevel, výhon kleče,

i starý kmen už suchý, rozhlodaný! Vy nadšené i tiché, jedovaté,

vy stejné právo ku rozletu máte,

jen jeden cíl bud', jak nám jeden škůdce! V tom, jak tu se svým odevěkým vzdorem stát musíme, bůh starý bůh nám vždy radí: tři hlavy měl, však jenom jedny ruce!

ZVONŮM NA BÍLOU SOBOTU

*Ó, Allelujah! vstalt' jest této chvíle! Ó, zněte zvony, jež jste byly němý, teď hluboce a slavně šírou zemí
a v celé, plné zvučných kovů síle! Mně stýskalo se po vás,
zvony milé, ba nebylo to včera, uvěřte mi,
ni poledne a s kouzly slunce všemi to nebyl večer, ani
jítro bílé!*

*Však teď - po vašem prvním zvuku pasu se všecek stá-
pím do vašeho hlasu,
má duše s vámi zpívá, v chrámě klečí. A myslím, jak
se teprv duše chvěla
as našim dědům, když jsi oněmělá zas počla zníti, svatá
naše řeči!*

CHVÍLE

*Každý měl chvíli, byt jednu jen přály
žití mu sudby, kdy tíhl k hvězd týnu, čistou jak anděl, jenž
skolébá vinu, jako sen, děcku své vidiny tká-li.*

*Je to tak dávno, tak dávno, tak v dáli, padá to víc a víc
do mlhy klínu, zbývá jen vůně jak po květech v říjnu, úsměv
jak po snu, v němž ráje se zdá*

*Chvíle ta s námi jde; průvodce stálý, sílí, kdy rtu je pít hoř-
kou číš blínu;—staví krok zoufalý na lemu skály.*

*Zachytí ruce, jež soka by sklály,
a nám, jak někdo' by vzdychl si v stínu, odešlý dávno, tak
dávno, tak v dáli.*

OSTROV

*Když zranili tě srdce do hlubiny,
sám skryješ se a jsi jen se svým bolem; leč když pak vy-
jdeš, rozhlédneš se kolem - co stalo se to jenom? Svět je
jiný.*

*Je jiný, divně cizí ti, ač viny
sám necítíš. Jdeš jako pustým dolem, jak po palouku vy-
prahlém a holém,
a lhostejný tak k všemu, v tváři siný.*

*Zas jedno z pout těch, která duši tvoji s tím celým světem
od mladosti pojí, se přetrhlo ti v posledním tom hoři:*

*Tak z proužku země, jenž ční do vln, boří se po kuse kus,
trhá v bouřném boji,
až jednou ostrov sám tu v šírém moři.*

SEN DĚTÍ

*Jen z našich činů, dum a citů změn, ze známých tváří, slov,
jež kdo nám neb hřímá v žití, tiše tak a hebce své obrazy
tká ve spánku nám sen.,*

*Leč malé dítě, spící na kolébce,
hle, usmívá se v sněhu svojich plen, je hluch pro svět,
zříc, má úděl slepce - ach, o čem tomu zdát se může jen?*

*Ó, pravda-li, že sen je odraz žití,
pak rtíky své když stáhne do úsměvu, z jiného světa sen
jen musí snít.*

*To jistě ve snách letí hvězdnou tiší, kol něho zástup an-
dělských je zjevů, a hudbu sfér se linout dosud slyší.*

NAŠI MRTVÍ

*Spokojeni se tmou svojí zimnou, uzamčeny pevně oči
obě,*

naši mrtví ve svém tichém hrobě necht' si zdřímnou!

*Ani v štěstí ani v smutku době ani vzdechem ani plesu
hymnou nevolej je, sen ať z očí vymnou,*

zpátky k sobě!

*Tvoje štěstí, sladké jeho písňě? Kdyby vstali, skříví rty jen
přísně, skloní líce.*

*Tvoje stesky, bol, jenž tebe pálí? Útrpně by jen
se pousmáli,
a nic více.*

STÍN. - Jaromíru Boreckému. -

*Ve velkém sále, v kterém od podlahy až k maleb stropu
knihy, knihy, knihy, se velký stín mi zjevil, v čele rýhy,
se zářným okem, stařeckými tahy.*

*Já věděl, duch to velké lidské snahy, jenž s boha, pravdy
závoj strhl plihý, jenž moře zbadal, hvězdné přešel prahy,
a vyšel jsem - stín se mnou - plný tíhy.*

A žebračka tu venku stará stála,

a její líc jak zrytá byla skála,

jíž přes den celý paprsk nepozlatil.

*Já sklonil se k ní, náhlým sehnut bolem, leč pak jsem
marně ohlížel se kolem:*

kam, kam se jen ten velký zjev mi ztratil?

NOVY ŽIVOT

Je pravda, vždy lze počít nové žití, byt došel jsi už na dno strže srázné, a na života šachovnici prázdné

zas figurky své stavět, dál se bít. A do zátoky veplout z vlnobítí

a po mdlobě se vzpružit k pouti rázné, a chudý kmen, kde suché listí vázne, zas novým, svěžím jarním listem krýti. Leč také vždy v tu novou píseň blaha cos ze dnů přešlých rušivě ti vsahá

a stíny hází v slunce tvého štěstí.

A v sladký šum, jímž zní to listí mladé, jež nové jaro na větve ti klade,

to listí z loňska výčitkou ti chřestí.

ZA ROVNÍKEM

Když loď svou spustíš vesel v moře siné za dálným cílem jako Argonauti,

tu s modra nebes na radostné pouti jak na pozdrav ti stěrá hvězda kyne.

Tu hvězda snů jak Labuť šírem plyne, tam Pegas, Lyra v oči zablýsknou ti, a hvězda slávy zve tě dále plouti, a hvězda lásky v kraje volá jiné.

Leč bez úrazu loď tvá - nebi dík! - když při té jejich záři věčně ryzí

se přenesla již plavbou za rovník:

Tu vše ty hvězdy známé, vlídné mizí, a před sebou jen jedno v dálce zříš se týčit, lesknout na obzoru - kříž.

PŘÍPITEK

Na zdraví, přátelé, v pozdní té hodině, našli jsme mladost svou starém tom ve víně; umřela potají, marně zrak hledá ji,

až teď se vzbudila vzpomínky na klíně.

Jak se jen skloní ret ku číše okraji, zase se touláme s písničkou po kraji, o modré květině sníme zas dětinně, rty dávno ustydlé jak když nás líbají.

Na zdraví, přátelé! Je to jen na chvíli, je to jak paprsek slunečný ve mrazy, umře nám záhy zas přízrak ten spanilý.

Zmizí jak mlhové, klamavé obrazy, nuže, číš o číši hlasně ať narazí, aby ji na hranu veselou zvonily!

ANT. CHITTUSSI

Vrabčící v zimě, dotěraví hosté, jak na stromě se honí, jenž je holý, neb posněžené chaty, cesta v poli a jitro, které volá: Snů se zhoste!

Břeh říčky, luh, v němž plno máku pár stromů v květu, chrámek ve údolí ty motivy tak rád tvůj štětec volí, jak jednoduché všecko to a prosté!

Leč půvabů co každý oku chystá, jich mír jen duše chápat může čistá, dál nechce oko, noha nechce z místa.

A kdo tak zří tvé na motivy chudé a krásné přec, ó, vím, že věřit bude že poesie bydlí všude, všude.

VÁCLAVU JANSOVI

*V práce milém čarokruhu, k steré toulce květem luhů dali
jsme si ruce svoje, přimknuli jsme druh se k druhu.*

*Život dal nám tuhé boje, práce ples i soků roje,
až bůh lásky sklenul duhu nad to žití tvé i moje.*

*Co nám zášť, co lidí zloba? Příroda nás najde oba každé
jaro: hvězdy v znaku,
píti krásu niv a borů, píti lásku, sílu k vzdoru
z květů, vln i ženy zraků!*

SONET Z PODJAŘÍ

*Po holých větvích slunce hraje, jen tu tam svítí pupeny,
leč v každý jako v ořech báje jsou země šaty zavřeny.
Je vlhko, jak když v slzách taje bol země dlouho tajený,
leč silný vzduch už šírem vlaje jak předzvěst blízké pro-
měny.*

*Dnes, zítra přijde Vesna vskutku a bude konec všemu
smutku, jenž tlačil srdce, tísnil zem.*

*Ba cítíš, jda kol zahrad stěny: před chvílí šla tu, napuštěný
šat fialkovým parfumem.*

KONCEM DUBNA

*Již stromy mají bílé hlavy, jak skryl je květů jarní sníh, že
jsou jak starci usměvaví
s tím květem žití na skráních.*

*A na sta ptáků v stínu jich se schází na rej polétavý,
a každý v tónech jásavých ten život znova blahoslaví.*

*Ó, Bože, takto s hlavou bílou
a s úsměvem a plnou silou tu jak ty stromy jednou stát!
A pod svých skrání šedou plísní mít ještě na sta nových písní,
jichž refrén byl by: Žiju rád!*

SONET NA OBRANU HLEMÝŽDĚ

*„Omnia mecum porto!“ řek’ kdys Bias - znám je výrok ten,
však domek táhna den co den,
už dávno dřív to dělal šnek. A nezaslouží pošklebek,
on první tvorstva Diogen, jet každé stéblo jemu vděk,
a nade vše mu tichý sen. On pravý snílek, filosof,
svět nechá být, v svůj zajde krov a zamkne domek, sa-
motář.*

*A sní, co venku šlehá sníh, že vánek v květné luhy dých’
a v travách leží slunce zář.*

U DVORCE

*Na dlouhé cesty konci dvorec bílý se dívá s vrchu. Slyšet
je křik páva, a pole jak se někde zaorává,
je slyšet pluh. Jak skřípá to a kvílí!*

*Až ke dvorci se jehličný les chýlí,
a před ním stoh se zdvihá, léta sláva ; blíž u lesa se pase
černá kráva*

*a ku dvorci zas patří dlouhou chvílí. Ted’ se smíchem
se vrací chasa náhle. Zní rumpál, štěkot, bučení krav táhlé
a koní dupot. Kdosi píseň zpívá.*

*Ted’ zmlká všecko. Tichá noc a šerá. Jdou srny z lesa.
Z komůrky se dívá kams k hvězdám krásná šafářova dce-
ra...*

NA KRAJI LESA

*Na prahu lesa leže, hledím v kraj, jenž plný slunce září
přede mnou, luk zeleň vábí, pole zlatá jsou,
a zde v té šeři tichý dříme taj.*

*Ó, vím, jen vyjít polí na pokraj, již cítil bych, jak bílé cesty
žhou, že úpal děsný, jenž dí klasu: Zraj!
by s mdlobou padal v skrání i v duši mou.*

*Tak raděj zřím jen skrze lesa mříž, a zdá se mi: tam život
leží vskutku, a za hranicí touto snů je říš.*

*A maně, jak když v stopách mládí jdem', se dotýká mne
lehké křídlo smutku,
že jsem kdy víc chtěl, než vše zřít jen snem.*

OČI KVĚTŮ

*Jsou oči květů jako dětské oči,
jich pohled vždy tak zvědavý a hravý, tak udiveně s okem
tvým se zdraví
a naivně tak po tobě se točí.*

*Ted' v slzách tonou a ted' do dálavy kams pohlížejí lesa
na úbočí,
a zas již ples v ty zory jejich skočí a blýskne v slunci zá-
svít usměvavý.*

*A tolik víry v nich a lásky něžné, a tak jsou čisté, anděl-
ské a sněžné, ty oči květů na trávě i sněti,
že zdá se mi, a kdekoliv už kynou, že zrak náš, zkalen,
strhán-li je vinou, jich pohled čistý nemůž' vydržeti.*

CESTA V POLÍCH

Od stálých dešťů ještě plný bláta se široký pás cesty sklání dolů, bok její jeden spadá do výmolu, kde kaluž, sliz a drobná voní máta.

Kraj šířý, pustý, kam tvůj pohled chvátá, dub jediný sní cesty na vrcholu,

a večer v záři slunečního zlata se spřežení tu houpá bílých volů.

Jak přírody by ruka s lidskou spolu jen několika čarami a rysy

ten kraj zde byla hbitě nakreslila.

Leč ve všem tom, co dříme smutku, bolu, a jaký stesk nad krajinou tou visí,

a jaká velikost vane z ní a síla!

VEČER

Ztrhané mraky v dálce se chmouří, tratí se, tratí, cítit je hlínu po krátké bouři, čpavý dech nati.

Teplý vzduch chví se, z lesů se kouří kmeny se zlatí, veliké oko lekníny mhouří na vodní hlati.

Tu tam již hvězda mihotná, bledá, jako když muška na zvoněk sedá, bleskne a skočí.

Bože, teď celou nezměrnost nebe jako ten leknín zavřítí v sebe, zamknouti oči!

VZKŘÍŠENÍ NA VSI

Zrak širým krajem kam se letí pást, zří teplý večer jak se tiše níží;

jak modrá mlha kouř se vine z chýží, plá fialově v slunci polí část.

Ó, v jaké ticho širý kraj se hříží, jak čekal by, kdos přijde símě klást ; bez lidí ves, vůz nerachotí s tíží,

jen skřivan výská nad hrudami brázd. Z vsi dálné výstřel zahřměl, otrás' lesy, teď zvonů hlas zní stlumen, zmírá kdesi, a pějícího davu nota líná.

Do dáli zřím skrz keře mladé listy. Na jakýsi sen, nevy-slovně čistý,

se duše moje zvolna rozpomíná...

NA PŘÍVOZE

Břeh písčítý je, slunce žár v něj pere, pár vrb tu spí. Proud šumí jako s jezu ; u lávky prám je, spjatý na řetězu,

za břehem olše, duby, habry steré.

Zde přes den skřípot, hlahol v sluch se dere, vůz rachotí tu plný po pavezu,

a řehce kůň. Pak ticho. Vůni bezu je cítit, vše jak dýchá v noci šeré.

Srp luny blýsk', sta hvězd se v temnu rojí. Chlad noci vane, řeka hlasněj' hučí,

teď slavík, slyš, vpad' elegií svojí!

To blaho! - myslíš - se vším ve souzvuku, po práci padnout noci do náručí při záři hvězd a při slavičím tluku!

TVÁ PODOBIZNA

V benátském rámcí na mém stole stojí, a oddaně tak z ní se na mne dívá

tvé oko velké, které se vždy stmívá jak laně zrak, když klidně patří chvojí.

Přes chvíli v práci zvednu zrak, jenž zmdlívá, a ten tvůj pohled sílí mě a hojí,

mně je, jak slyšel znít bych „na vždy tvojí!“ to první, v kterém celé nebe zpívá.

A tak se zdá mi ten tvůj obraz milý, jak Madonnu bych zřel, již v slunce palu kdys nad studánkou na strom pověsili.

Ó, chraň ten zdroj jak obraz Boží matky, ať živý stále, prostý všedních kalů,

zde z prsou mojich tryská čist a sladký!

S NOVÝM JAREM

Hle, pod našimi okny na zahradě

jak svěží už jsou záhonů všech lemy, jak strom pln puků a jak dlouho němý se ozval kos, hlas k nové písni ladě.

Zas jedno jaro, v jehož teplé vlně se stáším celý, prohřát nadějemi, kdy mohu říci: Nezávidím zemi

a mezi pěvci v první letím řadě!

Však ještě loni smutný tak a bledý, kdy bílý květ se na haluzích lesk', jsem přál si míti kolem sních a ledy.

A v podušku tím hloub jsem hlavu vrýval, čím více v síň mou padal slunce blesk

a čím pták z venčí toužebněji zpíval.

SVATEBNÍ CESTA

*Ó, jezera a moře, lesy, skály,
jichž hlavy sněžné v azuru se klenou, zda nevděčnějších
z těch, kdo přišli z dále nad ty, kdo zvou se prvně mužem,
ženou.*

*Před vámi stojí. s hlavou zamýšlenou, jak vaši krásu, dech
by lačně ssáli, pak polibek on vezme jí, pln chvály, a dívati
se - oba zapomenou.*

*A posléz - jihu zahrada že vonná?
Víc vůně vlas má, který splítá ona,
je nad žár sněhu nach, jenž v líc jí skočí. Nad cypřiše vzrůst
jeho, ňadra její
se kouzelněj než vlny moře chvějí, a jezero hloub nemá
jejích očí...*

JITŘNÍ

*Jak sfinx, jež vryta v písek pouště zprahlý,
mé srdce spalo v hrudi, tupé želem,
neb ležela kol noc jen v kraji celém,
a jenom hvězdy bludné nad ním táhly.
Nechť divé větry v struny mocně sáhly,
nechť otrásly vším blízké hlasy šelem,
je nezbudily. Ve stín neobsáhly
se nořila sfinx, smutek pod svým čelem.
Pak počlo dnít se u. východní strany,
však nevěřil jsem, stokrát oklamáný,
že jitra je to, co se v zážeh slívá.
Leč nyní věřím. Bože, jaká změna!*

*Mé oči vlhké, sfinga probuzená,
mé srdce štěstí jitřní pozdrav zpívá.*

TY A JÁ

Jsem-li já pochmurnou, zjizvenou ruinou nad tmavou, hlubokou strží,

jsi ty mi břečtanem, snítky tvé ovinou rány, jež v boji se trží.

Jsem-li já jezera mrákavou hladinou, netknutou člunem ni vrží,

jsi ty mi leknínem, nad černou hlubinou bílý jenž kahanec drží.

Jsem-li já hvozdem, kde stmívá se nejvíce, jsi ty jak modrá zář plného měsíce,

v stíny jež kouzelně šlehá.

Vždycky jsi úsměvem, paprskem, zelení, květem, zkad nebeská svěžest se pramení, láska a soucit a něha!

KUS HOVORU

Své hnízdo pták ve tmavé skrývá houští, kam ani vánku vlna nezašplíchá

a noc když přijde, tmavý les i lícha, jen po nitkách se bledý měsíc spouští.

Ó, do jakých my utečem' se poušti

s tím štěstím svým, jež v prsou našich dýchá, a v jakou šeř, jež pohled nedopouští,

je stavíme, rci, duše moje tichá?

Kam před zlovolným zrakem as je skryjem', kde před závistí bohů jisto bude

a před osudu neuprosným kyjem.

*A ty se tulíc, šepotáš mi plaše:
Je těžko, vid', je skrýt, když zradí všude můj smích, můj
smích to velké štěstí naše*

JARNÍ PÍSEŇ

*Země musí v sebe vpítí všecken zimy led a sníh, aby
po všech závějích na řadrech jí rostlo kvítí. Strom, by mohl
ráno líti*

*ve vzduch vůni z listů svých, večer jak se počal tmítí, je-
dových par zhoubu vdých'.*

*Musilo tak rovněž býti
s námi, dítě - v dobách zlých
vpilo bolest naše žití.*

*Bolest vpita do všech rýh!
V oku tvém se záře nítí,
radost dýchá z písni mých.*

POJĎ V ZAHRADU SE DÍVAT...

*Pojď' v zahradu se dívat kláštera, než pod okny nám se-
šeří se celá! Hle, jeptiška tam jedna osamělá se ještě modlí,
hledíc do šera.*

*Jak ve snivém tom přítmí večera se sněžný šat nad jejím
čelem bělá, co zaduněly zvony od kostela*

*a červánků se nítí nádhera!
Ta trpí jistě, viz, jak hlavu chýlí,
jak oči zvedá k nebi v teskné chvíli
a zase sklání v knihu bledé líce.*

*Ne, ustup, naše přítulené hlavy,
ten živý smích tvůj, polibek můj žhavý
by zabolet ji mohly ještě více.*

ŠLI JSME SPOLU...

*Šli jsme spolu po dnech zimy,
šli jsme spolu dnes,
pod třeshněmi kvetoucími
skrývala se ves.
Sady v květu! Šli jsme jimi,
v duši tichý ples,
nad hlavami skloněnými
jak když se nám snes',
jak když níž a níž se chýlí
teplý, měkký oblak bílý,
vonný jako bez,
by s té země zla a zášti
naše duše ve svém plášti
odnes' do nebes.*

SLAVÍCI KRÁLE JANA

*Tak pověst dí: Král Jan dal kdysi v chvatu slavíků na sta
schyťat v celém kraji,
a královně, jíž radost ta se tají, je pustil v lesy kolem Kři-
voklátu.*

*A když pak noc v svém hvězdném sjela šatu, těch kaskád
zpěvných, jež se rozlévají!*

*to zpívá zem i nebe, vlny v háji
i vzduch - ples, láska v písni umírá tu.*

*Tu noc choť krále zdřímala prý tak tiše. A já, ač král jsem
malé jenom říše,*

týž dar ti chystám, o němž nemáš tuchu.

*Své všechny písně schytám za den bílý, by, hlava tvá až
na polštář se schýlí, ti ještě ve snách sladce zněly v sluchu.*

NAD SPÍCÍ ŽENOU

Jak ve dne celá světlem zatopena je naše síň, jak měsíc do ní září ; pod hlavou ruce, hlavu na polštáři, tu vedle mne má mladá dříme žena.

Ó, jaký cit to, pro nějž není jména! V něm láska, štěstí s úzkostí se sváří. Tak sladce dýše, pokoj na své tváři, a nemyslí, jak krutá žití cena.

*Ať krutá je! Zde u té drahé hlavy
slib skládám v duchu, strádat do únavy, vše dát, vše nést,
i trn, jenž na krev píchá,
by celý život byl jí jako nyní, kdy bledý měsíc rozlévá se síní,
a ona sní tak pokojně, tak zticha.*

PÍSEŇ

*Tvá duše rostla potichu jak v stínech lesní tišiny, leč v oku jiné vidiny
ti kol šli a ti za smíchu. A já jen v světě jediný, leč nehodný tak pohříchu, jsem snil, ký půvab dětinný je zavřen v jejím kalichu.*

A já jen k ní se ve snách krad' a tuše tolik božských vnad, jsem odnesl ji do světla.

A přec, ač vše jsem tušil dřív, mě nad tou krásou jímá div, jež na mých prsou rozkvetla.

KNIHA ŽIVOTA

*Je život knihou, jak už mnozí děli,
však má je z těch, jež prošly ohněm vzteku, v jichž tuhé
desky rány mečů hřměly
a nesklály jich. V roků tichém vleku já sám ji dále píšu,
mdlý i smělý,
dnes zdá se mi, že hrad svých cílů steku, a zítra klesám.
Bolest, smutek stmělý
se střídá v knize s plesem jarních vděků. A nevím, kolik
stran mi ještě zbývá, však vím, že vždy tvé oko, z něhož lije
se měkká zář, mně do knihy se dívá.
A vím, že v ní tvá láska růží vonnou, a rámě tvé, jež kolem
mojí šije,
té mojí knihy zlatou že je Sponou.*

PÍSEŇ

*Kde ty chvíle všechny jsou, které už jsme žili sami? Cítíš,
jak nám nad hlavami šumí čas jak sladkou hrou?
Když jsme žili dobu zlou, líně čas šel pustinami,
a teď snad jen řeknou známí, až nám. vlasy prokvetou.
Dni a roky jdou a kvačí, a ten život sotva stačí vypět štěstí
duší dvou.
Bojím se, za žití celé že nezlíbám dosti vřele, dosti vděč-
ně ruku tvou.*

VZPOMÍNKA NA MOŘE

Ty skvoucí moře, jehož vlny vroubí jak bílou krajkou staré černé skály,

ty zníš, jak sto když tritonů v roh troubí, a neslyšíš mne ve své modré dáli!

Však já tě slyším. Vln tvých, jež mi plály, jsem pevně zamkl v svého srdce hloubi křik vítězný, jenž s vichřicí se snoubí,

*a temný hukot, ševel neustálý! Ted srdce moje plno tvého ruchu jak mušle, v které hučí moře celé, když v tichu jizby přiložíš ji k uchu. Ty nevěříš, smích v oka svého tmavu? Ó, přesvědčiti chtěj se, dítě vřelé,
a k mému srdci drahou polož hlavu!*

VZPOMÍNKA Z CESTY

Petrklíče suchý květ

v mojich veršů knize leží víš, jak jsme jej našli svěží, jak jsem jej pln žasu zved'?

*Podzim byl už, mnohá snět držela list žlutý stěží,
a ten květ plál trávy mřeží, jak když jaro táhne zpět.*

Za jeseně prostřed nivy jara květ - ó, jaké divy, milý Bože, díť se mohou!

*Podnes myslím, na trávníku že jen vykvet' v okamžiku,
zlaté dítě, pod tvou nohou.*

SCHERZO

*Mně zdálo se: Kams do dále jsem hleděl, kde se obzor
klene, a těžké květy porosené
na hlavu moji padaly.*

*To bylo kdesi u pramene, jenž staré šuměl ze skály, a ty
jsi, vlasy rozpuštěné,*

prst na rtech, stála povzdálí - -

*A na tvých ústech úsměv tkvěl, když jsem ti sen svůj vy-
právěl, sta šotků z očí zřelo.*

*Ó, vid', já uhod', když jsem spal, tvůj ret mi tiše šepotal
a líbal moje čelo!*

Ó, NAKLOŇ JIŽ SVÁ ÚSTA...

*Když jdeme spolu v slunné chvíli ranní zlatými poli čistou
pod oblohou,*

*tu každý klas, jak dvorně když se klaní, křů listy chví se,
že se tchnout tě mohou. Když loukou jdem' -je na sta květů
na ní - roj motýlů kol krouží chvíli mnohou,*

květ bílý padá vlas ti na havraní,

*a jiný šťasten pod tvou zmírání nohou. Vše jak když zná tě,
miluje a tuší, co dobroty ti, lásky dříme v duši
i k člověku i ku květu a zvěři.*

*Ó, nakloň již svá ústa k mému sluchu i Víím, vše co kolem
tajno mému duchu, to příroda že srdci tvému svěří.*

I PAK, AŽ UMŘEM...

I pak, až umřem' - kéž to v jeden den! a až i hrob náš rozpadne se kdes,

*té naší lásky smutek, bol a ples
dál bude žít, v mých písních uvězněn.*

*A jiné duše budou snít náš sen
a zmírat mukou, již jsme zmohli dnes,
a chvěť se touhou v čtveru hluchých stěn a vlhkým okem
hledět v tmavý les.*

*Tu písně moje budou v mrazu zim o pevné víře v štěstí
mluvit k nim, jež přijde přec, byt večer s září rudou,
o květech živých, kraj kdy sněhu pln, o setkání hvězd bludných,
dálných vln, a naší lásce, čtouce, žehnat budou.*

A STAČILY DVĚ KAPKY...

*Čím čistější, tím tmavší bývá zdroj, a oči tvé jak studánka
jsou tmavá ; mě touha po nich schvátila tak žhavá, já musel
k nim, nechť osud velel: Stoj!*

*Myšlének chmurných kolem čela roj a znaven, mdlý, až
klesala mi hlava, jsem vlekl se k nim, zraněn do krvava: Ó,
možno-li, ty studánko, mě zhoj!*

*A stačily dvě kapky z očí tvých, dvě slzy, jež jsi nad mým
žitím lila,*

bych, poutník mdlý, se zhojen z prachu zdvih';

*by s duše mojí smyt byl kal a hřích, by na zcelených divem
perutích*

má duše k hvězdám znovu zakroužila.

VELKÉ ŠTĚSTÍ

Je naše štěstí - zdává se nám časem - tak velké, že se nemůž' udržeti

jak těžký plod na tenké stromu sněti, jak rybka slabým zachycena vlasem.

A tajíme dech, těsném ve objetí se bojíme, i silnějším že hlasem se pouto strhá, tiši jsme jak děti,

jež skryty v kout s matčiných šperků jasem. Ó, nemluv již! Tvůj hovor je tak ryzí, a přec, kdož ví, zda slovo jedno není, jež přejde rty, a kouzlo navždy zmizí.

Ta sladké kouzlo, jímž se hlava točí, jež kolébá nás v nových rájů snění – ó, nemluv, jen se dívej mi tak v oči!

V TVÉ DUŠI DLOUHO LEŽEL STESK...

V tvé duši dlouho ležel stesk a žal, než zaplanul tam štěstí jasný žeh, a i ten slední stín, jenž na ně leh', bych s čela tvého rád ti vylíbal.

Však marně hoří na něm rtů mých pal, dál tkví tam stín po přešlých mračných dnech a dlouhých nocích, jak jej smutek stkal a opuštěné duše přívál vzdech.

Ten stínů stín, má duše, dobře vím, s tvé skráně hebce nikdy neshladím, on nezmizí už nikdy s tvého čela.

Snad tak, bych stále před očima měl, jak na tvé čelo bych se zahleděl,

co pro to štěstí muk jsi vytrpěla.

TVÁ LÁSKA Z DUŠE VYPLELA MI PLEVEL...

*Tvá láska z duše vyplela mi plevel, jenž rost' tam bujně,
otravný a kletý, až přerost' vše, až udusil mé květy.*

*Již lhostejně jsem v lesní šeř se díval, pták nadarmo mě
na závody vzýval, byl cizí už mi stromu tichý ševel.*

*Jsem měkký zas; tvou láskou vykoupený, zas bloudím
v snách, když k lesu krok se stáčí, sto poupat nových z duše
se mi tlačí,*

a Křídla! volám, se skal patře stěny.

*Rej oblaků, kmit hvězd mi na ples stačí, vše chápu opět,
vším jsem okouzlený,*

*květ mluví ke mně, pták mě pohne k pláči. Jak dítě čist
jsem čistým srdcem ženy.*

V SVĚT DÍVÁM SE...

*V svět dívám se a ve všech srdcích kvěsti, jen dobro zřím
a ve všech duších snění,*

*a není zlých, jsou jenom ponížení a ubozí jsou, které pře-
šlo Štěstí.*

*Nůž, jenž se vrahu v drsné zablýsk' pěsti, zlo nevtisklo tam,
jenom poblouznění,*

*co trnem tu, to v růže se kdys změní, a tuhé zimy blízké
jaro věští.*

Vše zmůže Láska, zbělí do lilií

*kde jakou duši. Krásu v tvář jen bijí, že nechápu ji, zato-
pení mrakem...*

*A já, jenž zoufal, jenž jsem klesal ke dnu; se usmívám,
kam oči svoje zvednu,*

co v svět se dívám - ženy svojí zrakem.

PSÁNO PRO TEBE

*Tvůj hladě vlas, má holubičko čistá, svou hlavu maje
na tvém srdci vřelém, já, který žil jen kdysi v přítmí stmě-
lém, si připadám jak starý alchymista.*

*Ten zlato najít toužil ve snu smělém a nedbal bídy, již mu
osud chystá, jen do hvězd hleděl, kde je meta jistá, a nad
knihami seděl s dumným čelem.*

*Kov střík' mu v zrak - byl slepý, zbaven síly. A přátelé jej
všichni opustili,*

v prach padlo vše, co bylo mu tak svato.

*Leč ke svým prsoum tiskna svoji ženu, již našel v chvíli,
Bůh kdy poslal změnu, on cítil přec, že našel svoje zlato.*

CO NA TOM!

*Co na tom, líp že jiní pěli, že ryli písňě v tvrdý kov, že vzác-
né zrní jejich slov*

*si v srdce zasil národ celý. A ty jen, snílek osamělý,
jenž nad vše rád měl teplý krov, žes bublin pár jen pustil
z celi, jež vykroužil si ze svých strof.*

*I tyto lehké bubliny, ty děti krátké vteřiny,
jsou krásné přec a krásný sen, když, jak se nese jejich
let,*

se zablýsk' v nich tvůj celý svět, hrou poesie ozlacen!